

Elisabeth, Borgny og Edmund í lítla fimmannafarinum, tey vildu sýna japansku gestum sínum okkurt meira ella minni serføroyskt, og so endaðu tey umboð á russaranum. Tey eru í klæðunum, tey finga frá russaranum. Ikki serliga smart, halda tey, men tað var gott at sleppa í turr klæði. Mynd: Jan

Vát, køld og bangin í Nólsoyarfirði

Russarín bjargaði okkum

-Teir tóku sera væl ímóti okkum. Góvu okkum turr klæði, góðan mat, miklan blíðskap og song, tá vit ikki hildu okkum til at sigla aftur á Havnina, siga ungfólk í Havn, sum seinasta fríggjadag høvdu eina upplívingarríka løtu í Nólsoyarfirði

Elisabeth og Borgny læra mál í Fraklandi. Tær vóru komnar heim í summarfrí, og saman við teimum tvey japansk vinfólk, sum tey hava lisið saman við. Sambært góðum føroyskum gestabliðni vildu eisini tær taka sær væl av fremm-

andu gestunum, og vísa teimum okkurt av tí, tey ikki vanliga uppliva í stórbýum sum Tokyo og Nagasaki, hagani tey koma.

Ein túr út í fjørðin við snøri ljóðaði spennandi í japanskum oyrum. Beiggi

Borgny, Edmund, kom teimum til hjálpar við einum báti tey læntu, og so varð lagt frá landi um fyra tíðina næstseinasta fríggjadag seinrapart. Ein túrur, sum seinri vísti seg at blíva enn meira spennandi, enn tey frammanundan

høvdu væntað.

Hampuligt veður

Veðrið var hampuligt. Komin nakað út um molan, royndu tey eina løtu, men millum nakað og einki var at fáa. Tey gjørdu so av at fara ein túr til Nólsoyar, og har royndu nýggju og frálíku caféina ístaðin. Um sjeytíðina ringdu tey heim og søgdu frá, at tey fóru at sigla heimaftur, og so var gjørt.

Nú var vindurin vaksin, og tað rak upp í ættina so nakað sjaskut bleiv. Longur tey komu út á fjørðin gjørdist veðrið bert verri. Bert Edmund var vandur sjómaður, men hini fyra, serliga japansku vinfólkini, gjørdust alt meira ivasom um hesa støðu, tey vóru komin í.

Men tá neyðin er størst er hjálpin næst. Mitt á

fjørðinum liggja russararnir, og teimum sigldu tey ímóti. Tey sóu fólk á dekknum, og veitraðu upp móti teimum, og lítla løtu seinri sleptu teir á russiska skipinum ein leytara niður eftir skipssíðuni fyrri at siga, at tey vóru vælkomnir umboð. Ikki var báturin stórur, lítið fimmannafar, og gamal var hann eisini, so tey gjørdu av at leita sær hjálp hjá russaranum.

Vát, køld og bangin

Ófantaligt var í sjónum og ringt var at leggja at hesum høga russiska skrokkinum. Tað rak hart, og ógvuliga ókyrt var, men einki annað var at gera enn at royna. Tey vóru fegin um, at tey høvdu tikið bjargingarvestarnar við.

Tað eydnaðist í fyrstu atløgu einum teirra at loypa av bátinum og

krækja seg fastan í leytaran. Tað var Borgny, sum var hin fyrsta umboð, og soleiðis royndu tey at fáa ein og ein umboð á russiska skipið, til Edmund, sum seinasta maður, fór av bátinum.

-Jú vit vóru bæði vát, køld og ikki sørt bangin hesa lötuna. Vit vistu heldur ikki hvussu vit fóru at verða móttikin umboð. Vit hava bert hoyrt um, at russararnir eru so og so, men allur hesin óttin hvarv sum dögð fyrri sól við teirri hjartaligu móttøku, vit finga, greiða tey frá.

Her royndu tey seg við snelluni. Vinstrumegin Edmund og Yuki, sum aldri áður hevur sæð tilíki fyrr, eygleiðir spentur. Elisabeth tykist ikki at vera so áhuga.

Mynd: Mika

